

Amikor az ENSZ közgyűlése a Hírközlés Világévének nyilvánította 1983-at, akkor hozzátette még azt az alcímet: „A kommunikációs infrastruktúrák fejlesztése”.

Az ENSZ különféle szervei folyamatosan elemzik a világ országainak legfontosabb problémáit, köztük a négy alapvető gondot: az éhség elleni harcot, az elmaradottság felszámolását, a tudatlanság leküzdését és a világbéke megvédését.

A közgyűlésen és az ECOSOC-ban (a Gazdasági és Társadalmi Tanácsban) a viták kihangsúlyozták annak szükségét, hogy megfelelő infrastruktúra álljon rendelkezésre ezen gondok megoldására.

Nemcsak a politikusok, hanem a különféle tudományágak, valamint a gazdasági, kereskedelmi és kulturális élet képviselői is arra a felismerésre jutottak, hogy a társadalmi, gazdasági és tudományos haladás egyik legnagyobb akadálya a hírközlés elégtelensége. Ennek oka országonként eltérő lehet, de a hátrányos következmények egyaránt sújtják a fejlett és fejletlen híradástechnikával rendelkező országokat.

Egyetlen ismert statisztikai példa rövid felidézése is jól érzékelteti az előbbieket. A világ mai, több mint 560 millió telefonállomása az eloszlás tekintetében igen szomorú képet mutat: 8 ország rendelkezik az össz telefonállomás háromnegyed részével.

A telefonhálózatnak a földön való egyenletes és szükségszerű kiterjesztése, az országok jó telefonellátottsága és a többi hírközlési szolgáltatás (adat-, szöveg- és képkommunikáció) általános bevezetése még igen sok munkát, nagy szellemi és anyagi megterhelést jelent mind a kormányzatok, mind a hírközlésben dolgozó postai (szolgáltató) és kutató, fejlesztő, gyártó szakembereknek.

A kommunikációs infrastruktúra nemzeti és nemzetközi fejlesztésének jelszavát meghirdető, szakosított ENSZ-szervezet, az UIT (Nemzetközi Távközlési Unió) az említett világméretű elmaradás felszámolását tűzte ki a világév céljaként.

A nemzeti programok — köztük hazánké is — olyan témákkal foglalkoznak a világév rendezvények során, amelyek segíteni szándékoznak az illetékes szerveket a megfelelő intézkedések megtételére az elvi tervek és programok kidolgozásában. Ezekkel a nagy nemzetközi tervnek, a teljesen integrált hírközlési világhálózatnak a megvalósulását készítik elő. Végsofokon a fentebb említett, alapvető világgondok jó megoldását alapozzák meg a világév célkitűzéseiért végzett mozgósítások.

A hazai világév program több rendezvénye már eddig is megmozgatta a szakköröket és a közvéleményt. A Híradástechnikai Tudományos Egyesület és a Magyar Tudományos Akadémia április 15-én, illetve május 2-án ünnepi ülészekon előadássorozatot rendezett. Foglalkoztak a hírközlés egyes elvi kérdéseivel (műszaki és társadalmi vonatkozásokban), az infrastruktúra sürgős megjavításának terveivel, a postai, az ipari, a kutatás-fejlesztési helyzetképpel, továbbá a tervekkel és perspektívákkal. Az év folyamán több további rendezvényre kerül még sor. Mindkét említett előadássorozat iránt nagy volt az érdeklődés. Az előadások fontos témákat taglaltak és az egyes előadók bemutatták a híradástechnika társadalmi, postai, ipari, valamint külkereskedelmi eredményeit és feladatait.

Lapunk jelen számának első felében a Híradástechnikai Tudományos Egyesület április 15-én rendezett ünnepi ülésén elhangzott előadásokat adjuk közre.

LAJKÓ SÁNDOR

A Budapesti Műszaki Egyetemet 1944-ben végezte. Munkáját az akkori Standard, a későbbi BHG vállalatnál kezdte, majd 1978-ig, nyugdíjba meneteléig, a Telefongyárban folytatta. Évekig az átviteltechnikai fejlesztés vezetője volt. 1948—1975 között a Műszaki Egyetemen tanított,

a Híradástechnikai Tanácsék adjunktusa volt. Egyesületünkben, annak megalapítása óta aktívan dolgozik és évtizedek óta szakosztályvezetőként működik. Jelenleg a Távközlési Szakosztály elnöke. Eddigi munkásságáért Állami-díjjal, Virág-Pollák-díjjal és Puskás Tivadar emlékéremmel tüntették ki. (○)

LAJKÓ SÁNDOR,

a HTE Távközlési Szakosztályának vezetője